

Arrest

nr. 279 018 van 20 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 april 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 17 december 2020, onontvankelijk verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2020 werd ingediend en op datum van 01.03.2022 werd geactualiseerd door :

V., S. [...]

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te Khasavyurt op X

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 14.04.2009 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 30.07.2012 met een ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk bijna negen maanden voor de eerste en zes dagen voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn gezinsleven in België. Hij wijst erop dat zijn vier dochters en zijn echtgenote over verblijfsrecht beschikken en dat op heden iedereen terug samen zou wonen. Hij wijst erop dat artikel 8 EVRM tevens zijn in België opgebouwde sociale banden beschermt. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het wordt door ons niet betwist dat zijn echtgenote, zijn twee meerderjarige dochters en zijn twee minderjarige dochters over verblijfsrecht in België beschikken. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat mijnheer van 15.05.2017 tot 17.12.2020 (datum waarop huidige aanvraag 9bis werd ingediend en het eerste bewijs van hernieuwde samenwoning) niet samenwoonde met zijn gezin en dat hij geen bewijzen voorlegt dat hij gedurende deze periode van drie jaar effectieve banden onderhield met zijn gezin. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zowel hijzelf als zijn gezinsleden perfect in staat zijn om gedurende langere tijd gescheiden van elkaar te leven en te wonen zonder ernstig nadeel. Zijn gezinsleven in België verhindert een tijdelijke terugkeer dan ook niet. Verder merken we op dat hoewel

betrokkene wel samenwoont met zijn twee minderjarige dochters, hij geen enkel stuk voorlegt dat betrekking heeft op zijn minderjarige dochters. Gezien de lange periode waarin betrokkene geen contacten onderhield met zijn dochters en gezien uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat er sprake was van ernstige familiale moeilijkheden in het gezin is een louter vastgestelde samenwoning in het kader van huidige aanvraag 9bis onvoldoende om te kunnen spreken van herstelde familiebanden. Dit wordt verder bevestigd door de vaststelling dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt van effectieve banden met zijn beide meerderjarige dochters, die niet meer samenwonen met hun moeder en minderjarige zussen. We wijzen er verder op dat zijn meerderjarige zoon, waarmee hij wel steeds samengewoond heeft, evenmin over verblijfsrecht beschikt. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkele getuigenverklaring voorlegt niettegenstaande een aangehaald verblijf van meer dan twaalf jaar. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.

Betrokkene beroept zich op het feit dat elke sociale band met het land van herkomst definitief doorgeknipt zou zijn door zijn lange verblijf in België. Hij zou er niet beschikken over vrienden of familieleden om op terug te vallen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Rusland en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat elke sociale band met het land van herkomst doorgeknipt zou zijn niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de

vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen veroorzaakt zou hebben en nog geen enkele keer in contact gekomen zou zijn met de politie, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al twaalf jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat hij hier duurzame vriendschapsbanden opgebouwd zou hebben zowel bij de allochtone als de autochtone gemeenschap, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat België zijn vaderland zou zijn, dat Nederlands zijn moedertaal geworden zou zijn, dat hij niet zou wensen te parasiteren op de Belgische samenleving, dat hij over een uitgebreid netwerk zou beschikken om op terug te vallen, dat hij een werkbelfte voorlegt evenals deelcertificaten van het laagste niveau Nederlandse taallessen en bijhorende inschrijvingsbewijzen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, met de volgende motivering:

*"Naam, voornaam: V.S.
geboortedatum: 14.07.1977
geboorteplaats: Khasavyurt
nationaliteit: Russische Federatie*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel, met drie onderdelen, is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en luidt als volgt:

"a) SCHENDING VAN ART. 8 EVRM

Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen contact meer met zijn land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al zijn dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België.

Verzoeker woont reeds meer dan 14 jaar in België. Verzoeker heeft een duurzame band met België.

Zijn vrouw en 4 dochters beschikken op heden over een verblijfstitel in België.

Al zijn dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België.

Verwerende partij houdt er een te enge interpretatie van art. 8 EVRM op na. Verzoeker riep artikel 8 EVRM in de ruimste mogelijke zin in als buitengewone omstandigheid. De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12.10.2001, nr. 99.769)

Art. 8.1. EVRM bepaalt: Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

In het kader van de procedure op grond van art. 9 bis VW, wordt dit artikel gewoonlijk toegepast met oog op de bescherming van het familie- en gezinsleven.

Immers staat de bescherming van het familie- en gezinsleven naast de ruimere notie van het privéleven.

VANDE LANOTTE stelt dat één van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is. (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die KEure 2001, nr. 640 en 649). Hij specificeert als volgt: Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon het recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel. Het is niet aan verwerende partij om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu privéleven expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker kan zich dan ook in elk geval beroepen op artikel 8 EVRM.

Elke sociale band in zijn land van herkomst is definitief doorgeknipt met dit lange verblijf. Men vergete niet dat verzoeker zijn land van herkomst diende te ontvluchten. In België hebben verzoeker duurzame vriendschapsbanden opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)

b) SCHENDING VAN ART. 3 EVRM EN BEGINSELEN VAN GOED BESTUUR, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT

Hoewel geen enkel recht kan ontstaan uit het verstrijken van een redelijke termijn, moet er toch rekening gehouden worden met de mogelijkheid dat de lange duur van de procedure aangaande art. 9 bis

Vreemdelingenwet in combinatie met de verblijfsomstandigheden een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven (in de zin van art. 3 EVRM). Verweerder voert geen enkele verklaring of verschoning aan voor de vertraging in de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf krachtens art. 9 bis Vreemdelingenwet. De houding van verweerder bij de behandeling van de aanvraag van verzoeker is dus op zijn minst onvoldoende diligent. De aanvraag werd meer dan 14 maanden geleden ingediend. Dergelijke lange behandelingsduur getuigt van geen goed bestuur en plaatst de verzoeker in een toestand van onzekerheid.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien hij teruggewezen zou worden naar Ethiopië, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

De bestreden beslissing werd dan ook geenszins op redelijke wijze genomen.

c) SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN ART. 9 EN 9 BIS VREEMDELINGENWET EN HET VERTROUWENSBEGINSEL

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

In casu is er niet langer sprake van een duidelijk kader. De Dienst Vreemdelingenzaken laat in deze na determinerende motieven te geven waarom de aanvraag niet voldoet. De door de dienst Vreemdelingenzaken weerhouden verklaring is kennelijk onredelijk en komt neer op pure willekeur. Op basis van de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dient besloten te worden dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vw bevat geen inhoudelijke criteria voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Dat is een discretionaire bevoegdheid van de minister en de De Dienst Vreemdelingenzaken. Deze hebben echter openlijk verklaard dat zij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepassen.

De instructie van 19 juli 2009 is op zichzelf geen bindende rechtsnorm. Formeel werd ze vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). De staatssecretaris en de DVZ hebben publiek meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hun aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie. De verwerende partij schendt dan ook het vertrouwensbeginsel. Verzoeker mocht erop vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekend maakt ook in hun individuele geval worden toegepast. Dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid. Verzoeker mocht verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf.

Verzoeker haalden de volgende argumenten aan om zich te beroepen op de buitengewone omstandigheden:

Verzoeker is wegens buitengewone omstandigheden niet in de mogelijkheid om een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen bij een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van haar verblijfplaats of de plaats van haar oponthoud.

Verzoeker heeft in 2008 zijn land ontvlucht. Samen met zijn echtgenoten M.V. [...]diende verzoeker een asielaanvraag in, in aanwezigheid van hun minderjarige kinderen, K., E. en R. De asielaanvraag werd in 2009 afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 05.01.2012 beviel de echtgenote van verzoeker van een tweeling: A. en A.

Op 07.02.2017 diende de dochter van verzoeker, E. een verzoek tot internationale bescherming in. Bij beslissing dd. 30.05.2017 werd de dochter van verzoeker erkend als vluchteling.

Door de echtgenote van verzoeker en de overige dochters werd een verzoek in toepassing van art. 9 bis Vw ingediend.

Deze beslissing leidde tot een positieve beslissing. Op het ogenblik van hun aanvraag woonde verzoeker niet meer met hen samen omwille van echtelijke problemen.

Op heden zijn de plooiën terug gladgestreken en woont iedereen terug samen.

Verzoeker kan België niet verlaten aangezien er een risico bestaat dat hij het slachtoffer zou worden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Hij kan immers niet meer op zijn familie rekenen indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker beroept zich op art. 3 EVRM.

Indien verzoeker gedwongen zou dienen terug te keren, zou hij gescheiden worden van zijn familie, vrienden en kennissen zodat er een schending zou zijn van art. 8 EVRM.

Verzoeker wenst dan ook artikel 8 EVRM in de ruimste mogelijke zin in te roepen als buitengewone omstandigheid. De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12.10.2001, nr. 99.769)

Art. 8.1. EVRM bepaalt: Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

In het kader van de procedure op grond van art. 9 bis VW, wordt dit artikel gewoonlijk toegepast met oog op de bescherming van het familie- en gezinsleven.

Immers staat de bescherming van het familie- en gezinsleven naast de ruimere notie van het privé-leven.

VANDE LANOTTE stelt dat één van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is. (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER,

Overzicht Publiekrecht, Die KEure 2001, nr. 640 en 649). Hij specificeert als volgt: Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon het recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratie om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu privé-leven expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker kan zich dan ook in elk geval beroepen op artikel 8 EVRM.

Immers hij verblijft al TWAALF jaren ononderbroken op het Belgische grondgebied.

Zijn vrouw en dochters beschikken op heden over een verblijfstitel in België.

Elke sociale band in zijn land van herkomst is definitief doorgeknipt met dit lange verblijf. Men vergete niet dat verzoeker zijn land van herkomst diende te ontvluchten.

In België heeft verzoeker duurzame vriendschapsbanden opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

De situatie waarin verzoeker zich bevindt vertoont grote gelijkenissen met de categorieën uitgevaardigd in de regeringsinstructie van 19 juli 2009.

Hierboven werd genoegzaam beschreven op welke manier verzoeker zich in een zeer prangende humanitaire situatie bevindt, de enige mogelijkheid tot soelaas voor verzoeker is een verder verblijf in België.

De regeringsinstructie dient in die zin gelezen te worden dat:

Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, moet als een prangende humanitaire situatie worden beschouwd.

Deze opsomming neemt de discretionaire macht niet weg die de minister of zijn gemachtigde bezit om andere gevallen dan deze die hierboven worden opgesomd als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij gaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. (Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht van de vzw Kruispunt Migratie – Integratie dd. 26.01.2012.)

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Bij toepassing van de regeringsinstructies dient er geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet indienen via de gewone procedure aangetoond te worden. De omschreven prangende humanitaire situaties houden een buitengewone omstandigheid in.

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

De situatie waarin verzoeker zich bevindt heeft opvallend veel gelijkenissen met enkele situaties omschreven in de regeringsinstructies en in het bijzonder in het kader van de prangende humanitaire situaties en de duurzame lokale verankering in België.

De beoordelingsbevoegdheid van de staatssecretaris voor asiel en migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast.

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad van State. In deze arresten blijkt duidelijk dat de instructies van 2009 niet "klakkeloos" mogen worden toegepast. (RvSt nr. 215.571 van 05.10.20011, 14de kamer, zaal A.198.554/XIV-32.682 en RvST nr. 217.532 van 24 januari 2012, 14de kamer, zaak A 199.142/XIV-32.856)

Het uitvaardigen van de regeringsinstructies was een poging om enige rechtszekerheid te bieden aan verzoekers van een regularisatie, maar kan niet leiden dat andere categorieën sowieso verblijfsrecht geweigerd worden, indien ze niet binnen het mooi omlijnde kader van de instructies vallen.

Het engagement van de staatssecretaris voor asiel en migratie en voor maatschappelijke integratie mag dus niet stikt geïnterpreteerd worden. Er dient verdere ruimte gelaten te worden om de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris voor asiel en migratiebeleid te laten spelen. Een strikte toepassing druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris voor asiel en migratiebeleid.

In het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris migratie- en asielbeleid kan afgeleid worden dat een langdurig ononderbroken verblijf, een prangende humanitaire situatie en een duurzame lokale verankering redenen zijn die een verblijf in België van langer dan drie maanden rechtvaardigen.

Aangezien verzoeker zeer lang op ononderbroken wijze op het grondgebied van het Rijk verblijft, zich in een zeer prangende humanitaire situatie bevindt, op een uitstekende manier geïntegreerd is, komt hij zeker en vast in aanmerking om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toegekend te worden.

Verzoeker meent dan ook dat er - in casu - buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het indienen van de aanvraag via de gewone procedure in het land van herkomst of in het land van de verblijfplaats of de plaats van oponthoud van de vreemdeling onmogelijk maken

De bestreden beslissing is genomen zonder rekening te houden met alle nuttige gegevens en op kennelijk onredelijke wijze. Verweerder heeft de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing

is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, worden tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker betoogt dat hij voldoet aan de criteria uit de ministeriële instructie van 19 juli 2009. Doordat de verwerende partij openlijk heeft verklaard dat zij deze criteria toepast, maar dit *in casu* niet is gebeurd, is het vertrouwensbeginsel geschonden, zo meent hij.

De verwerende partij heeft het volgende gemotiveerd op dit element uit de aanvraag:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.”

Zoals beide partijen terecht betogen werd de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State vernietigd. Die oordeelde onder meer dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen en dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bovendien werd de instructie ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij geen toepassing van de criteria ervan kan maken. De verwerende partij heeft er terecht op gewezen dat de Raad van State in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”. Verzoeker kon, gelet op het voorgaande, niet rechtmatig verwachten dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 op zijn aanvraag zouden worden toegepast indien dit zou impliceren dat wordt voorbijgegaan aan de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgestelde vereiste van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden. Waar verzoeker stelt dat door de verwerende partij zou hebben verklaard dat de criteria uit de instructie *de facto* nog worden toegepast in het kader van haar discretionaire bevoegdheid moet erop worden gewezen dat het gaat om een loutere bewering. Bovendien, in de mate dat verzoeker zich beroept op de schending van het vertrouwensbeginsel nu in zijn geval deze criteria niet zouden zijn toegepast, moet erop worden gewezen dat een beginsel van behoorlijk bestuur niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) en het vertrouwensbeginsel niet contra legem kan worden toegepast (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Verzoeker kan zich dus niet beroepen op het vertrouwensbeginsel om de voorwaarde van het aantonen van buitengewone omstandigheden buiten spel te zetten. Om die reden kan hij zich dus niet beroepen op de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker betoogt verder dat de verwerende partij nalaat om determinerende motieven te geven waarom de aanvraag niet voldoet. De voorliggende motivering is kennelijk onredelijk, houdt geen rekening met alle nuttige gegevens en komt neer op pure willekeur. Niemand zal in de toekomst nog aanspraak kunnen

maken op een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zo stelt hij. Het komt hem echter toe om dit met concrete argumenten aan te tonen. Met zijn loutere bewering en de herhaling van wat hij in zijn aanvraag heeft geschreven toont hij geen schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel aan.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij betoogt dat er sprake is van een inmenging in zijn privé- en gezinsleven. Hij kan hierin niet worden gevolgd omwille van de volgende redenen:

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er op dat aangezien verzoeker geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Wat betreft zijn gezinsleven is de verwerende partij in hoofdzaak van oordeel dat het gaat om een eventuele tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de nodige formaliteiten, die geen schending met zich meebrengt van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij licht dit standpunt verder toe als volgt:

“Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het wordt door ons niet betwist dat zijn echtgenote, zijn twee meerderjarige dochters en zijn twee minderjarige dochters over verblijfsrecht in België beschikken. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat mijnheer van 15.05.2017 tot 17.12.2020 (datum waarop huidige aanvraag 9bis werd ingediend en het eerste bewijs van hernieuwde samenwoning) niet samenwoonde met zijn gezin en dat hij geen bewijzen voorlegt dat hij gedurende deze periode van drie jaar effectieve banden onderhield met zijn gezin. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zowel hijzelf als zijn gezinsleden perfect in staat zijn om gedurende langere tijd gescheiden van elkaar te leven en te wonen zonder ernstig nadeel. Zijn gezinsleven in België verhindert een tijdelijke terugkeer dan ook niet. Verder merken we op dat hoewel

betrokkene wel samenwoont met zijn twee minderjarige dochters, hij geen enkel stuk voorlegt dat betrekking heeft op zijn minderjarige dochters. Gezien de lange periode waarin betrokkene geen contacten onderhoudt met zijn dochters en gezien uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat er sprake was van ernstige familiale moeilijkheden in het gezin is een louter vastgestelde samenwoning in het kader van huidige aanvraag 9bis onvoldoende om te kunnen spreken van herstelde familiebanden. Dit wordt verder bevestigd door de vaststelling dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt van effectieve banden met zijn beide meerderjarige dochters, die niet meer samenwonen met hun moeder en minderjarige zussen. We wijzen er verder op dat zijn meerderjarige zoon, waarmee hij wel steeds samengewoond heeft, evenmin over verblijfsrecht beschikt. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100)."

Verzoeker herhaalt dat zijn vrouw en vier dochters momenteel over een verblijfstitel beschikken in België. Hij toont hiermee nog niet aan dat dit een positieve verplichting met zich mee zou brengen en dat het standpunt van de verwerende partij in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Hij blijft bovendien in gebreke om de argumenten van de verwerende partij te weerleggen.

Verzoeker meent verder dat de verwerende partij artikel 8 EVRM enkel beperkt tot het gezinsleven en niet ingaat op zijn privéleven. Hij gaat hiermee echter voorbij aan wat de verwerende partij met betrekking tot het privéleven in de bestreden beslissing stelt, met name:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkele getuigenverklaring voorlegt niettegenstaande een aangehaald verblijf van meer dan twaalf jaar. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet."

Verzoeker wijst op zijn lang verblijf van meer dan 14 jaar in België, zijn duurzame band met België, dat al zijn dichte vrienden en kennissen zich hier bevinden, dat hij duurzame vriendschapsbanden heeft opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap en het feit dat hij geen contact meer heeft met zijn land van herkomst.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker blijft met zijn betoog in gebreke om aan te tonen dat hij zich in dergelijke omstandigheden bevindt. Aangezien verzoeker nooit werd gemachtigd tot verblijf kon hij er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren en moest hij zich bewust zijn van het feit dat hij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag diende terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). In die optiek moet hij dus blijf geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer.

Met de loutere verwijzing naar de duur van zijn verblijf en de bewering dat hij hier veel duurzame banden heeft uitgebouwd, doch zonder enig bewijs daarvan, toont verzoeker nog geen uitzonderlijke omstandigheden aan, mede gelet op de motivering van de verwerende partij dat het gaat om een tijdelijke terugkeer. Het EHRM stelt immers dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Verzoekers argument dat hij geen contact meer heeft met zijn land van herkomst werd door de verwerende partij als volgt beantwoord:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat elke sociale band met het land van herkomst definitief doorgeknipt zou zijn door zijn lange verblijf in België. Hij zou er niet beschikken over vrienden of familieleden om op terug te vallen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Rusland en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat elke sociale band met het land van herkomst doorgeknipt zou zijn niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verzoeker laat deze motivering volstrekt ongemoeid. Met het louter volharden in de bewering dat hij geen contact meer heeft met zijn land van herkomst, toont hij niet aan dat ze niet deugdelijk zou zijn.

Tot slot betoogt verzoeker dat artikel 3 van het EVRM is geschonden, in eerste instantie aangezien niet binnen een redelijke termijn over zijn aanvraag zou zijn geoordeeld. Hij verwijt de verwerende partij dat ze geen enkele verklaring geeft voor de vertraging in de behandeling van zijn aanvraag. Hij meent dat een behandelingsduur van 14 maanden getuigt van onzorgvuldig handelen door de verwerende partij. Hij stelt dat deze lange behandelingsduur hem in een toestand van onzekerheid plaatst, wat in combinatie met de verblijfsomstandigheden een schending van het recht op menswaardig leven gewaarborgd door artikel 3 van het EVRM kan inhouden.

De Raad wijst er op dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorschrijft waarbinnen de verwerende partij een aanvraag moet behandelen. Een behandelingstermijn van veertien maanden is bovendien niet van die aard dat ze kan worden aangemerkt als de overschrijding van de redelijke termijn. De Raad stelt voorts dat alle vreemdelingen zich een zekere mate van onzekerheid bevinden wanneer zij een aanvraag indienen. In die optiek toont verzoeker niet aan waarom dit in zijn individueel geval een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Anderzijds voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM omdat hij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij stelt dat een gedwongen terugkeer naar “Ethiopië”, een zodanige psychologische ontreddeering teweeg zou brengen bij hem dat dit gelijkstaat met een behandeling die verboden is door artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De verwerende partij heeft ter zake het volgende gemotiveerd:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker de Russische nationaliteit heeft en dus niet zal worden teruggestuurd naar Ethiopië. Daargelaten deze eventuele materiële vergissing, en bij gebrek aan enig concreet argument dat daar anders over doet denken, stelt de Raad samen met de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

2.1.3. Samengevat toont verzoeker niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, noch dat de verwerende partij onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft geoordeeld. Geen van de drie middelonderdelen van het eerste middel zijn gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, en wordt als volgt uiteengezet:

“A. SCHENDING VAN ART. 74/13 VREEMDELINGENWET

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.

Er is in casu geen spoor te bespeuren naar een individueel onderzoek naar de concrete gezinssituatie en de persoonlijke omstandigheden die hiermee gepaard gaan.

De verwijderingsmaatregel bevat geen enkele motivering over het gezins- en familieleden van de verzoeker. Noch blijkt uit het administratief dossier dat hiermee rekening werd gehouden. De verwerende partij was duidelijk op de hoogte van de gezinssituatie van de verzoekende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

De schending van art. 74/13 van Vreemdelingenwet staat dan ook vast.

B. SCHENDING ARTIKEL 8 EVRM

- zij “bij de wet is voorzien”,
- zij één van de legitieme doelstellingen nastreeft die worden opgesomd: bescherming van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en
- dat zij "in een democratische samenleving nodig is",
-

Artikel 8 van hetzelfde Verdrag bepaalt : « 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

Het artikel 8 van het EVRM omvat niet alleen het recht van ieder persoon op respect van zijn familiaal leven in strikte zin, maar eveneens van het privéleven.

Het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker maakt op onbetwistbare wijze een inmenging uit in het uitoefening van de rechten beschermd door dit artikel.

Het privéleven van verzoeker wordt op ernstige wijze verstoord door dit bevel. Verzoeker wordt niet alleen de toegang tot het Belgisch grondgebied ontzegd. Tevens wordt hem de toegang geweigerd tot alle andere landen die het Schengenacquis ten volle toepassen. Het recht om op een duurzame wijze contact te hebben met zijn familie, Belgische en Europese kennissen wordt hem ontnomen

Het alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privéleven en familiaal leven moet voldoen.

Een dergelijke inmenging is niet toegestaan dan op voorwaarde dat :

Een inmenging is dus enkel gerechtvaardigd als wanneer een van de legitieme doelstellingen toegelaten door het Verdrag wordt nagestreefd maar ook enkel wanneer zij "noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het artikel 8 van het EVRM stelt er zich dus niet mee tevreden om de Staat te verplichten tot een verplichting van niet-inmenging, maar legt eveneens positieve verplichtingen op.

Zie het arrest Rees van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 oktober (Serie A, n° 106, p. 15, par. 37) : om de draagwijdte van de positieve verplichtingen te bepalen die rusten op de Staat moet een rechtvaardig evenwicht worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu zodat de criteria geformuleerd in het artikel 8, alinea 2 erg nuttige indicaties bieden;

Deze vereiste van proportionaliteit verplicht tot het zoeken van een rechtvaardig evenwicht tussen het respect van de individuele rechten die in spel zijn en de bescherming van de specifieke belangen waarop de inmenging zich baseert.

Door te preciseren dat de eventuele inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een criterium op van noodzaak;

Dit houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn ten aanzien van het nagestreefte legitieme doel;

Bij de beoordeling van een inreisverbod moet er rekening gehouden worden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratief beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavige geval;

In onderhavig geval, zelfs indien een bevel om het grondgebied te verlaten voorzien is door de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, en wanneer zij een legitieme doelstelling nastreeft (de toegang tot het grondgebied controleren), dan moet er toch vastgesteld worden dat zij niet "noodzakelijk is in een democratische samenleving";

In onderhavig geval is de maatregel die verzoeker treft plots genomen en wordt deze niet gerechtvaardigd op geen enkele wijze.

Verzoeker wijst erop dat het begrip privéleven niet gedefinieerd wordt door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

In casu werd geen enkel onderzoek gedaan naar het familieleven van verzoeker.

De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden bezorgen hebben genomen om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoeker op respect van zijn privé-en familiaal leven;

In dit geval schendt de bestreden beslissing op totaal disproportionele wijze het recht op een privéleven van verzoeker en het respecteren van zijn familiaal leven.

Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeien uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM .”

2.2.2. Verzoeker betoogt dat het bevel geen motivering bevat over het gezins- en familieleven, hoewel artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist dat hiernaar een individueel onderzoek wordt gedaan.

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker betwist deze vaststelling niet.

Zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt, heeft de verwerende partij wel degelijk een individueel onderzoek gevoerd naar het gezinsleven van verzoeker. Immers, in het kader van de beoordeling van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onderzocht of verzoekers vermeende gezins- en familieleven een terugkeer naar het land van herkomst met het oog op het vervullen van de nodige formaliteiten in de weg staat, *quod non*. Verzoeker kent deze weigeringsbeslissing, hij dus weet op grond van welke motieven de verwerende partij van oordeel is dat hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst om er een aanvraag in te dienen, en hij vecht de weigeringsbeslissing in het kader van het huidige beroep ook aan. In de mate dat verzoeker alludeert op het feit dat in het bevel om het grondgebied te verlaten andermaal zou moeten worden gemotiveerd over zijn gezins- en familieleven, blijkt dus niet dat hij enig belang heeft bij deze grief.

Dit middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

Verder voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zoals hiervoor al werd gesteld, heeft de verwerende partij in het kader van de eerste bestreden beslissing geoordeeld of een terugkeer naar het land van herkomst om er de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen met zich brengen, *quod non*. De Raad kan volstaan met een verwijzing naar wat hierover is gesteld bij de beoordeling van het eerste middel.

Waar verzoeker tot slot meent dat hem niet alleen de toegang wordt ontzegd tot het Belgisch grondgebied maar ook tot alle andere landen die het Schengenacquis ten volle toepassen, moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissingen enkel beogen dat hij zich, zoals de regel stelt naar zijn land van herkomst

begeeft om er zijn aanvraag in te dienen en geen verbod inhouden om, eens hij zich heeft geconformeerd aan de migratiewetgeving, zich in het bezit van de juiste documenten opnieuw aan de grens aan te bieden.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS